

Sygn. akt II Ca 208/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Lebowa

Protokolant Sekretarz sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W.

z udziałem P. S. i K. S.

o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 16 stycznia 2014 roku, w sprawie VIII Ns 4/12

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I w ten sposób, że zezwolić Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 44857 zł (czterdzieści cztery tysiące osiemset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zapłaty odszkodowania ustalonego przez Wojewodę L. w decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 roku, znak (...), należnego wierzycielowi w związku z przejęciem na rzecz Skarbu Państwa własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki numer (...), o powierzchni 0,1944 ha i numer (...) o powierzchni 0,0223 ha, położonej w obrębie (...) - C., gmina K., któremu kwota ta ma zostać wypłacona na jego wniosek pod warunkiem udokumentowania przysługiwania prawa do tej nieruchomości przed dokonaniem przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa na podstawie decyzji Wojewody L. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, polegającej na budowie drogi ekspresowej (...)K. – L. – P., odcinek węzeł S. – węzeł B..

Sygn. akt II Ca 208/14

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2011 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wpłynął wniosek Skarbu Państwa reprezentowanego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 44857 zł tytułem zapłaty odszkodowania ustalonego przez Wojewodę L. w decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 roku, znak (...) (...), należnego wierzycielowi w związku z przejęciem na rzecz Skarbu Państwa własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki numer (...), o powierzchni 0,1944 ha i numer (...) o powierzchni 0,0223 ha, położonej w obrębie (...) - C., gmina K., któremu kwota ta ma zostać wypłacona na jego wniosek pod warunkiem udokumentowania przysługiwania prawa do tej nieruchomości przed dokonaniem przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa na podstawie decyzji Wojewody L. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, polegającej na budowie drogi ekspresowej (...)K. – L. – P., odcinek węzeł S. – węzeł B..

W uzasadnieniu wniosku Skarb Państwa wskazał, że decyzją Wojewody L. z dnia 24 sierpnia 2011 roku, (...) (...) orzeczono odszkodowanie z tytułu przejęcia na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), o powierzchni 0,1944 ha oraz działki nr (...), o powierzchni 0,0223 ha, położonych w obrębie (...) -C., gmina K., w wysokości 44857 zł. Nieruchomości posiadają nieuregulowany stan prawny, a ich dotychczasowy właściciel – wierzyciel pozostaje nieustalony, co uzasadnia złożenie ustalonej kwoty odszkodowania do depozytu sądowego (k. 2-3).

*

W piśmie procesowym z dnia 2 października 2013 roku wnioskodawca popierał wniosek i wskazał, że Wojewoda L., wydając decyzję odszkodowawczą, ustalił, że nieruchomość nie posiada uregulowanego stanu prawnego. Podstawą prawną wniosku o złożenie świadczenia do depozytu sądowego jest art. 133 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (k. 49).

*

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowił oddalić wniosek oraz przyznać kuratorowi – O. M. wynagrodzenie w kwocie 60 zł (k. 67).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy ustalił, że położone w C. działki nr (...) powstały w wyniku podziału działek nr (...) na podstawie decyzji Wojewody L. (...) z dnia 31 stycznia 2011 roku.

Sąd ustalił, że decyzją z dnia 24 sierpnia 2011 roku (...) orzeczono odszkodowanie z tytułu przejęcia na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości, oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki nr (...), o powierzchni 0,1944 ha i (...), o powierzchni 0,0223 ha, położonych w obrębie (...) -C., gmina K., w wysokości 44857 zł.

Sąd ustalił, że podzielone działki nr (...) stanowiły przed ich podziałem przedmiot własności zmarłego w dniu 23 lipca 2004 roku w P. M. C. (syna J. i P.). Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 22 grudnia 2011 roku, sygn. akt I Ns 846/11, spadek po zmarłym odziedziczyli na podstawie ustawy siostrzeńcy K. S. i P. S.. Wysokość udziału spadkowego każdego z ich to 1/2. Własność działek nr (...) (przed podziałem) przysługiwała zmarłemu w całości.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 693 k.p.c. oraz art. 693¹ k.p.c. i wyjaśnił, że zakres kognicji sądu jest ograniczony do formalnej oceny twierdzeń wniosku. Sąd nie bada zatem ich prawdziwości, lecz ogranicza się do stwierdzenia, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 467 pkt 1 k.c. i stwierdził, że śmierć wierzyciela – osoby uprawnionej i niezgłoszenie się wylegitymowanych spadkobierców upoważnia do złożenia odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość do depozytu sądowego.

Wśród zdarzeń, które uprawniają dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego na pierwsze miejsce wysuwa się więc sytuacja, w której wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, nie wie on, kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela. Typowym przykładem jest tu śmierć wierzyciela i niewskazanie legitymowanych spadkobierców. W takiej sytuacji, z przyczyn od siebie niezależnych, dłużnik nie jest w stanie spełnić świadczenia do rąk wierzyciela.

Sąd Rejonowy stwierdził, że przesłanki określone w powołanych przepisach nie zostały zrealizowane. Wierzyciel – M. C. był właścicielem nieruchomości nr (...) położonych w C., które w wyniku decyzji Wojewody L. z dnia 31 stycznia 2011 roku zostały podzielone na działki o numerach (...). M. C. zmarł w dniu 23 lipca 2004 roku, zaś spadek po nim w całości, na podstawie ustawy, odziedziczyli siostrzeńcy – K. S. i P. S. po 1/2 części każdy z nich. Zważywszy na fakt, że własność działek nr (...) przysługiwała zmarłemu w całości, przyjąć należy, że odszkodowanie z tytułu przejęcia własności działek nr (...) na rzecz Skarbu Państwa należne jest spadkobiercom – K. S. i P. S.. To oni bowiem staliby się jej właścicielami w

przypadku, gdyby nie doszło do przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa. Nastąpiła zatem śmierć wierzyciela – osoby uprawnionej do odszkodowania i zgłoszenie się do udziału w sprawie wylegitymowanych spadkobierców, których adresy są znane. Akta sprawy wykazują ponadto wielkość udziałów każdego ze spadkobierców. Ustaleni zatem zostali obecni wierzyciele, którzy wykazali swoje prawa do spadku po M. C.. Jak wynika z zastrzeżenia zawartego we wniosku o złożenie świadczenia do depozytu sądowego, przedmiot świadczenia – kwota 44857 zł powinna być wypłacona tym osobom w częściach odpowiadających udziałom w spadku, a więc po 1/2.

W ocenie Sądu Rejonowego wyklucza to możliwość zastosowania artykułu 467 pkt 1 k.c., bowiem nie tylko został ustalony krąg spadkobierców, to jest na czym rzecz nastąpiło stwierdzenie nabycia spadku, ale także ustalono wielkość ich udziałów. Wbrew bowiem przesłance określonej w art. 467 pkt 1 k.c. dłużnik w toczącym się postępowaniu wie, kto jest wierzycielem.

*

Od postanowienia z dnia 16 stycznia 2014 roku apelację wniósł Skarb Państwa reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W., zaskarżając rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I.

Wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisu art. 693¹ k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania lub – jeżeli Sąd Okręgowy w Lublinie uzna to za zasadne – zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez zezwolenie Skarbowi Państwa – Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

*

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy popierał apelację (k. 93).

Uczestnicy nie zajęli żadnego stanowiska w przedmiocie apelacji wnioskodawcy.

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest zasadna w całości.

Jeżeli chodzi o ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przedstawione na stronie 2 i 3 uzasadnienia postanowienia z dnia 16 stycznia 2014 roku, to należy stwierdzić, że chociaż są one prawidłowe, to nie mają jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Instytucję złożenia do depozytu sądowego należy rozpatrywać w dwóch płaszczyznach – materialnoprawnej i proceduralnej.

Z znaczeniu materialnoprawnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego stanowi zdarzenie prawne, którego skutkiem jest wygaśnięcie zobowiązania cywilnoprawnego. Chociaż złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie jest w sensie ścisłym spełnieniem świadczenia przez dłużnika, to jednak pod względem skutków prawnych zrównane jest ze spełnieniem świadczenia. Przepis art. 470 k.c. stanowi bowiem, że ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia.

Podstawy uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, prawa i obowiązki stron stosunku zobowiązaniowego, wynikające z faktu złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego oraz skutki prawne złożenia regulują przepisy art. 467 k.c. – art. 470 k.c., mające charakter przepisów ogólnych, oraz inne przepisy Kodeksu cywilnego i innych ustaw, mające charakter przepisów szczególnych.

Z znaczeniu proceduralnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest rodzajem postępowania sądowego, uregulowanego w przepisach art. 692 k.p.c. – art. 693¹⁰ k.p.c., w którym rozstrzygana jest kwestia formalnej możliwości złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Treść rozstrzygnięcia sądu w takiej sprawie wyraża się albo w udzieleniu przez sąd zezwolenia na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, albo w oddaleniu wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Rozpoznanie istoty sprawy w tego rodzaju postępowaniu sprowadza się natomiast do oceny, czy według przytoczonych we wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.).

Przepis art. 693¹ k.p.c. stanowi bowiem, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Pomimo że postanowienie w przedmiocie wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy, od którego przysługuje w związku z tym apelacja, a nie zażalenie (art. 518 zd. 1 k.p.c.), to podstawą prawną wydania takiego postanowienia jest w pierwszej kolejności przepis zawarty w Kodeksie postępowania cywilnego, a mianowicie art. 693¹ k.p.c. Ten właśnie przepis wyznacza nie tylko zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ale stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia. Treść rozstrzygnięcia sądu w sprawie o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uzależniona jest bowiem od tego, czy sąd uzna, że według przytoczonych przez wnioskodawcę okoliczności złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione, czy też nie.

Złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione wtedy, gdy wnioskodawca powołuje się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (przyczynę złożenia do depozytu), z którą przepis prawa łączy możliwość złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Złożenie do depozytu sądowego nie jest prawnie uzasadnione, gdy wnioskodawca powołuje się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (przyczynę złożenia do depozytu), z którą żaden przepis prawa nie łączy możliwości złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ewentualnie, gdy chodzi o takie wypadki złożenia do depozytu, które nie wymagają uzyskania zezwolenia sądu.

W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd stosuje zatem przepis art. 693¹ k.p.c., zaś przepisy prawa materialnego, które określają wypadki, w jakich może nastąpić złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, mają jedynie zastosowanie pośrednie, to jest wyłącznie jako punkt odniesienia dla oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione, to jest czy wnioskodawca powołuje się na taką podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, z którą oznaczony przepis prawa wiąże możliwość takiego złożenia.

÷

W rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 693¹ k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, jak również przepisu art. 467 pkt 1 k.c. przez jego zastosowanie.

Pomimo braku w apelacji zarzutu naruszenia przepisu art. 467 pkt 1 k.c. Sąd Okręgowy, jako sąd odwoławczy, w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod uwagę naruszenie prawa materialnego przez Sąd pierwszej instancji, nawet bez powołania się na nie stron2.

Przepis art. 467 pkt 1 k.c. nie miał i nie mógł mieć zastosowania w rozpoznawanej sprawie, gdyż wnioskodawca nie powoływał się na podstawy faktyczne złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego określone w tym przepisie.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawcą był Skarb Państwa reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W., który uzasadniał potrzebę złożenia odszkodowania pieniężnego do depozytu sądowego tym, że nieruchomości, która została przejęta na własność Skarbu Państwa, posiada nieuregulowany stan prawny, a jej dotychczasowy właściciel – wierzyciel pozostaje nieustalony. W uzasadnieniu wniosku Skarb Państwa powołał się na przepis art. 133 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przy czym w piśmie procesowym z dnia 30 września 2013 roku wnioskodawca wskazał, że „podstawą prawną” wniosku jest przepis art. 133 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W świetle okoliczności faktycznych przytoczonych we wniosku i w piśmie procesowym z dnia 30 września 2013 roku należało zatem ocenić, czy istnieje podstawa prawna usprawiedliwiająca złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego z powołaniem się na te okoliczności.

W rozpoznawanej sprawie taka podstawa prawna istnieje. Nie jest nią jednak przepis art. 467 pkt 1 k.c., ale przepis art. 133 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 102 z 2010 roku, poz. 651 – tekst jednolity ze zmianami).

Z przepisu art. 133 ustawy o gospodarce nieruchomościami wynika, że odszkodowanie za wywłaszczenie nieruchomości wpłaca się do depozytu sądowego, jeżeli:

- 1) osoba uprawniona odmawia jego przyjęcia albo wypłata odszkodowania natrafia na trudne do przezwyciężenia przeszkody lub
- 2) odszkodowanie za wywłaszczenie dotyczy nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Zgodnie z art. 113 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przez nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym rozumie się przy wywłaszczeniu nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

Zgodnie z art. 113 ust. 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przepis ust. 6 stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Analiza treści wniosku oraz pisma procesowego z dnia 30 września 2013 roku wskazuje, że w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca powoływał się na podstawę złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego określoną w art. 133 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wnioskodawca wskazał bowiem, że wnosi o zezwolenie na złożenie odszkodowania za wywłączoną nieruchomość do depozytu sądowego, gdyż odszkodowanie za wywłaszczenie dotyczy nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Nie zostało bowiem przeprowadzone postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po tym właścicielu nieruchomości, który w chwili wydania decyzji o wywłaszczeniu już nie żył (od 2004 roku).

Powołanie się na tego rodzaju podstawę faktyczną złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego oznacza, że złożenie depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione w znaczeniu określonym przez przepis art. 693¹ k.p.c. Przepis art. 133 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami zezwala bowiem na złożenie w takiej sytuacji przedmiotu świadczenia (odszkodowania za wywłączoną nieruchomość) do depozytu sądowego, a nawet nakazuje takie złożenie.

Ocena, że według przytoczonych przez wnioskodawcę okoliczności faktycznych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione, stanowi wystarczającą przesłankę uwzględnienia wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku. Sąd pierwszej instancji przytoczył wprawdzie treść przepisu art. 693¹ k.p.c., jednak przepisu

tego nie zastosował. Sąd Rejonowy, wbrew treści art. 693¹ k.p.c., skupił się na badaniu, czy w rzeczywistości zachodzą okoliczności faktyczne określone w art. 467 pkt 1 k.c.

Okoliczności faktyczne, do których odwołuje się przepis art. 467 pkt 1 k.c., jak również przepis art. 133 ustawy o gospodarce gruntami, nie podlegają w ogóle badaniu w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Okoliczności te mogą być badane wyłącznie w takim postępowaniu sądowym, w którym badana jest ważność złożenia do depozytu sądowego, w znaczeniu określonym w art. 470 k.c., a więc w postępowaniu, w którym sąd ocenia, czy przez złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania.

W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie podlega w ogóle badaniu ważność złożenia do depozytu, a więc to, czy faktycznie zachodzą okoliczności usprawiedliwiające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego i czy przez to złożenie nastąpi wygaśnięcie zobowiązania.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I w ten sposób, że zezwolić Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 44857 zł tytułem zapłaty odszkodowania ustalonego przez Wojewodę L. w decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 roku, znak (...), należnego wierzycielowi w związku z przejęciem na rzecz Skarbu Państwa własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki numer (...), o powierzchni 0,1944 ha i numer (...) o powierzchni 0,0223 ha, położonej w obrębie (...) - C., gmina K., któremu kwota ta ma zostać wypłacona na jego wniosek pod warunkiem udokumentowania przysługiwania prawa do tej nieruchomości przed dokonaniem przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa na podstawie decyzji Wojewody L. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, polegającej na budowie drogi ekspresowej (...) K. – L. – P., odcinek węzeł S. – węzeł B..

÷

Sąd Okręgowy nie zamieszczał w postanowieniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego. W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, w razie wydania postanowienia uwzględniającego wniosek, sąd nie orzeka o kosztach postępowania. Dotyczy to zarówno postępowania przed sądem pierwszej instancji, jak i przed sądem drugiej instancji.

O kosztach sąd orzeka dopiero w postępowaniu o wydanie depozytu sądowego uprawnionemu.

Art. 693¹⁶ k.p.c. stanowi, że na żądanie dłużnika, zgłoszone przed wydaniem przez sąd postanowienia o wydaniu depozytu, sąd przyzna mu od wierzyciela zwrot kosztów postępowania.

W omawianym zakresie przepis art. 693¹⁶ k.p.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów art. 108 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.

1 W części wstępnej pisma znajduje się oczywista omyłka co do oznaczenia kwoty, która ma zostać złożona do depozytu sądowego. Z oznaczenia wartości przedmiotu sporu oraz z uzasadnienia wniosku i dołączonych do niego dokumentów wynika, że chodzi o kwotę 44857 zł, a nie o kwotę 13207 zł.

2 Por.: wyrok SN z dnia 15 maja 2001 roku, I CKN 350/00, Lex nr 52667; postanowienie SN z dnia 4 października 2002 roku, III CZP 62/02, OSN C 2004, z. 1, poz. 7; wyrok z dnia 11 marca 2004 roku, V CK 328/03, Lex nr 183779; wyrok SN z dnia 14 lipca 2004 roku, IV CK 544/03, Lex nr 116591; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 roku, V CK

704/04, Lex nr 180875; wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2004 roku, I PK 22/03, OSN P 2005, z. 6, poz. 80; uchwała SN z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSN C 2008, z. 6, poz. 55.